

registret under Stig Andersen (Hvide). Det er dog ikke lykkedes at fremdrage yderligere materiale om de to personers indbyrdes forhold og omstændighederne ved Stig Andersens gaver til Kirken i Lübeck. Den, der arbejder med grænseoverskridende problemer, kommer ikke uden om at tage stilling til resultaterne i denne bog.

Herluf Nielsen

LARS ERSGÅRD: »Vår Marknad i Skåne«. Bebyggelse och urbanisering i Skanör och Falsterbo under medeltiden. Lund, Almqvist & Wiksell, 1988. 245 s. Ill. 187 Sv.kr.

Titlen, hentet fra et Christoffer II-brev, bliver man just ikke klogere af, og efter endt læsning står bogens sigte stadig uklart. Derimod er man ikke et øjeblik i tvivl om, at Lars Ersgård i mange år har beskæftiget sig indgående med Skånemarkedet, og at han har gjort sig mange tanker herom. Alene som forskningsstatus er bogen naturligvis værdifuld, og spredt mellem forfatterens mange fagter finder man ikke blot et supplement, men også talrige korrektioner til Schäfer og hans efterfølgere. Blandt disse vil Ersgård uden tvivl rage op, selv om Schäfers grundlæggende fremstilling stadig må være Bibelen. Til litteraturfortegnelsen kan føjes Paul Dedenroth-Schou: Kgl. Majestæts tolder på Falsterbo (Zise 1982).

Mikael Venge

ELSA SJÖHOLM: Sveriges Medeltidslagar, Europeisk rättstradition i politisk omvandling, Lund 1988, 331 s. Skrifter utgivna av Institutet för Rättshistorisk Forskning, grundat av Gustav och Carin Olin, Serien I, Rättshistoriskt bibliotek, fyrtioförsta bandet.

»Cui bono« – til nytte for hvem? Det spørgsmål plejede oldtidens romerske jurister at stille, når faktiske forhold bag retssager skulle klarlægges. Ved man, hvem der fik fordelene af retsbrud og transaktioner, kender man som regel gerningsmanden, anstifteren eller ophavsmanden.

Det samme spørgsmål stiller Elsa Sjöholm vedrørende de svenske middelalderlove. Hun vil anvende disse love som kilder til de politiske forhold på det tidspunkt, da de fik deres endelige udformning. Ved at analysere magtstrukturen i lovene vil hun afsløre de kræfter, som frembragte dem.

Det lyder enkelt, men er det ikke. Det fremgik af Elsa Sjöholms tidligere afhandlinger, sidst af »Gesetze als Quellen mittelalterlicher Geschichte des Nordens« fra 1976, som undertegnede anmeldte i nærværende tidsskrift i 1979 (s. 112-124), en anmeldelse, som affødte en replik samme sted i 1981 (s. 219-222) og en duplik fra mig (s. 222-225). Til denne debat må her generelt henvises, for »Gesetze als Quellen« var en optakt til den nu foreliggende bog, som dels følger de retningslinjer, der blev udstukket, dels bekræfter både omfanget af og problemerne ved den stillede opgave, hvis mål kaldes at »identificere« de svenske middelalderlove, hvad det så betyder.